

Τέρενς Ράττιγκαν: «Υπόθεση Γουίνσλεμ» - Θίασος Τέχνης.

Η «Υπόθεση Γουίνσλεμ» του Άγγλου Τέρενς Ράττιγκαν, χωρίς να είναι έργο μεγαλόπνοο, έχει μέρα του μεγάλη ανθρωπιά και κατορθώνει να μας μεταδώσει τα πάθη και τις θλίψεις που τυραννάνε τους ήρωές του. Βλέπουμε σ' αυτό την οικογένεια Γουίνσλεμ να ξεδεύει και την τελευταία της σταγόνα αίμα για να μπορέσει ν' αποδείξει την αθωότητα του μικρού της γιου, που άδικα είχε θεωρηθεί σαν κλέφτης και πλαστογράφος μιας έπιταγής πέντε σελλινιδών.

Τύποι ζωντανοί και καλοδιαγραμμένοι κινούνται μπρός μας: ο πατέρας Γουίνσλεμ κι' η μεγάλη του κόρη με τις προδοτικές κοινωνικές ιδέες, που θαδ'ίζουν με σταθερότητα στο δρόμο της θυσίας, κι' ο φημισμένος δικηγόρος Μόρτον, που κάνει δική του τη δίκαιη τούτη υπόθεση, αποτελούν το κέντρο του ενδιαφέροντος κι' η πλατσίωση τους από τόπους ψυχικά άδύνατους αναδειχτεί με την αντίθεση πιο ξεκάθαρα το περιεχόμενο των τριών εκείνων που δίνουν τη μάχη για το δίκιο και την καρδιάζουν.

Κι' όλ' αυτά δίνονται χωρίς κανένα μελοδραματισμό και μεγαλοστομία, με αντίθετα με συχνό χιούμορ, που έρχεται ν' αποπαλύνει τις δραματικές καταστάσεις, κάνει τις παρατηρήσεις οξύτερες και τονώνει το ενδιαφέρον, δείχνοντας πως ο συγγραφέας έχει την αίσθηση της σωστής αναλογίας στην έκφρασή του· κι' η όλη διάρθρωση και κίνηση του έργου φανερώνει τη θεατρική αντίληψη του Ράττιγκαν.

Η σκηνοθεσία του κ. Κορν απόδοσε το αληθινό πνεύμα του έργου με συγκρατημένη έρμηγεία και δημοφρεγία· έκφραστικές σκηνές, όπως εκείνη ανάμεσα στον πατέρα και το γιο, όταν ο μικρός του διηγείται το διώξιμό του απ' τη ναυτική σχολή, Καλλέργης, Διαμαντόπουλος, Παϊτατζή, Μιχαηλίδου, Κατζημέρκος και Φωκά, σ' ολοκληρωμένο σύνολο δημιουργήσανε ζωντανούς τόπους. Η μόνη αντίθεση προς την αλήθεια, που ζήτησε την απόδοση, ήταν μια σχηματοποίηση στη φωνή, που είναι χαρακτηριστική του Θίασου Τέχνης, και τη φορά τούτη εκδηλώθηκε πιά έντονα στο παίξιμο του κ. Διαμαντόπουλου· έννοιά με το στο τη θεληματική αλλαγή της ουσίας της φωνής του ήθοποιού, που γίνεται για να μιμηθεί φωνή, ως ποίμα, γέρο· με την αλλοίωση όμως τούτη χάνει την πραγματική δύναμή του, το βασικό αυτό έκφραστικό μέσο του ήθοποιού, ενώ αντίθετα χρειάζεται την αξιοποίηση του φυσικού του όγκου και παλμού για την πλαστικότητα της μιλις. Με την φερότικη κι' αλλαγμένη φωνή αποκλείεται να μπορέσει ο ήθοποιός να φτάσει σ' σωστό έρμηγυτικό αποτέλεσμα, σ' οποιαδήποτε περίπτωση.